Ч. 66. Второк 6 цьвітня (24 марта) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане парляменту. — Рада міністерияльна. — До історпї анексиї. — Вісти з Сербії і Чорногори.

„Narodni Listy“ доносять, що з огляду на неполагоджену банкову квестию на Угорщині буде австрийский парлямент скликаний аж в маю, а найшвидше в послідних днях цьвітня. Правительство вже зреситнувало з того, щоби буджет був ухвалений на весну, та вдоволить ся вже ухваленем буджету в комісиї та полагодженем буджету через провізорию.

Найближша сесия парляменту запевідає ся загалом бурливо, бо поодинокі партиї не будуть вже оставати під натиском заграничної політики. То треба сказати особливо що до ческо-німецкого спору. В мартовій сесиї про предложеня в справі полагодженя язикової квестиї та національного розмежованя в Чехах майже не говорено. Тепер же німецкі партиї натискають на кабінет, аби він, не оглядаючи ся на ческі протести, як найшвидше поставив згадані предложеня на дневний порядок палати та довів до їх першого читаня. Що більше: они не думають допустити до того, аби відісланє тих предложень до комісиї стало їх похороном, але мають на меті перевести утворене окремої комісиї для сеї справи і то визнованої в перманентність, так щоби дебатувала і підчас ферий. Очевидно що Чехи виступлять дуже рішучо против тих німецких жадань.

Вчера під проводом п. президента міністрів бар. Бінерта відбула ся рада міністерияльна, котра тревала три години. Відтак був бар. Бінерт на довшій авдиенциї у Архикнязя Франца Фердинанда.

N. fr. Presse містить таку статю до історпї анексиї Босни і Герцеґовини: Справа розпочала ся оголошенем Болгариї независимим королівством дня 5 жовтня 1908 р. Ту саму дату мають цісарскі письма відручні оповіщуючі анексию Босни і Герцеґовини, що викликало обурене в прасї росийскій, француский і англійский. Росийске правительство зажадало скликаня конференциї Держав, підписаних на берлиньскім договорі, а Туреччина запротестувала против анексиї. Під впливом Росиї і Англиї протестувала також Сербія, котра покликала рівночасно свої резерви. Протест Сербії, яко держави не підписаної на берлиньскім договорі, Австро-Угорщина не приймила. Ізвольский об'їхав европейскі двори і спільно з англійским міністром Ґреєм виготовив проґраму конференциї, котрої Австро-Угорщина не приймила. Рівночасно за впливом Англиї розпочав ся бойкот товарів в Туреччині против Австро-Угорщини. Бойкот розпочав ся дня 14 жовтня. Між Сербією а Чорногорою заключено зачіпно-відпорний союз, а дня 26 жовтня кн. Юрий сербский в товаристві Пасича удав ся до Петербурга, де дня 30 жовтня приймив его цар на авдиенциї. Та авдиенция розпалила Сербів, а князь від свого повороту дня 7 падолиста став головою военної партиї. Відношеня Австро-Угорщини і Росиї стало дуже напружене, особливо від 14 падолиста, коли Австрия відкинула проект конференциї. В половині падолиста підняла Австрия войскові зарядженя. Переговори з Туреччиною ішли дуже пиняво, аж до кінця року. При кінци грудня признав Ізвольский в Думі, що Росия давнійшими переговорами зобовязала ся узнати анексию Босни і Герцеґовини.

Січень 1909 р. приніс деяке поясненє: дня 14. січня уложено австрийско-турецке порозуміне, закінчене протоколами з д. 26. лютого. Австрия опинила ся в справі анексиї на законній підставі. Тимчасом заострили ся відносини з Сербією; скупштина в торжественній резолюциї з дня 3. січня ухвалила жадати ав-

В країні золота.

Оповідане — з анґлійского.

(Дальше).

Ірляндець ішов поволи до дверий дому. Тишина всюди. Кликав, ніхто не відповів; поотвирав двері від комнат, були пусті; вийшов з дому і знов кликав, але не учув нічого, тілько шелест крил сови і крик птиць. Вернув до дому, сів і взяв ся обіруч за голову, а відтак підніс єї і став говорити:

— Справді Шон, мій хлопче, відбирають тобі цілу відвагу! Дім пустий, в котрім она повинна бути і єї так солодкий голос і мала ручка, котра опадає тобі на рамя, як білий голуб на престол, всьо відійшло, лишаючи в твоїм серцю зимно, мов смерти. Ніколи ще не бачено такої, як она, що до доброти, з виїмком ангела, який мене прощав поцілунком, тоді коли я мав ногу в стремени, утікаючи перед воякамн, котрі гнались за мною перед дванацятьми літами там в нашім старім краю Дуґаль, куди вже ніколи не поверну і де она спить, не виставлена вже на напасти і злобу того сьвіта, визволена молитвами, які за єї душу плинуть до неба. Два рази в твоїм житю, Шон Мек Ґану, чаша розкоши від Бога вблизила ся до твоїх уст і чи другий раз мусить тобі вирвати ся? Хороший Петро стріляє просто і скоро і можна легко сказати наперед, який буде конець. Але Бог над нами справедливий і покарає его брехню, якою очернив мою улюблену. Яку страшну річ має він мені сказати? Який чортівский доказ має предстарити? І де він тепер може бути? Де ти, Люсі? Я знаю, який доказ маю в серци і хоч би сьвіт цілий валив ся, нічо мені не стане ся, доки то сьвітло з неба буде блищати в твоїх очах, коли глядиш на мене.

Встав знов і почав ходити по всіх кутах, від одних дверий до других і заглядав всюди, коли тимчасом сумерк западав чим раз більше. Однако дармо глядав! Сказала в трафіці, що не верне там нині вечером; отже де могла бути? А Ікві? Чув, що якийсь переворот настав в его житю, більший і важнійший, ніж хотів то признати в гадках і словах. Підніс роботу, яку опустила на землю і приглядав ся їй, як приглядає ся памятці по умерших. Підоймив також з землі єї хустку до носа, поцілував єї і сховав на грудях. Виймив з кишені револьвер, оглянув уважно, кинув погляд довкола по комнаті, немов би хотів єї добре собі затямити і вийшов відтак, замикаючи двері за собою.

Зійшов з горбка і удав ся до міста, на одиноку улицю, на котрій була трафіка; війшов до склепу, але сказано ему, що єї тут не бачено.

В тім самім часї Хороший Петро прийшов до „Притулку Сьвятих“ і сів при столі посеред гірників, що курили люльки. Дармо запрошувано его до гри; кождому відповідав однаково:

— Ні, даруйте, граю лиш одну партию нині вечером, найважнійшу, яку коли небудь грали в тій долині.

Дармо також запрошувано его, аби пив; відмовляв, виставляючи себе на небезпечні наслідки, виплuваючі з відмови робленої добрим приятелям і підспівував собі з тиха пісоньку мисливих, полюючих на буйволів і витаючи рукою голови входячих до комнати гірників, але не рушаючи ся з свого місця за столом. При тім курив без перерви і глядів в двері, ведучі на улицю.

Ніхто не сумнівав ся, що дожидані зворушеня скоро прийдуть. Шон Мек Ґану був так само неустрашимий як веселий; в долині Пеппі пригадувано собі той день, в котрім два рази наразив жите, ратуючи дві женщини з пожару; леді Сені і другу.

Сего вечера леді Сені була дивно неспокійна. Незамітно заглядала кілька разів під ляду, при котрій сиділа, а уважний спостерігач був би доглянув в єї очах блеск гніву, чи зворушеня. Петро був би певно спостеріг ті прояви, але не дивив ся в ту сторону.

Виїмковий настрій заволодів гістьми зібраними в сали. Не були привикли до того рода подій. Несподіванки звичайно розвеселяли їм жите, а в сім случаю ждали на річ з гори обдуману і приготовлену, що не належало до звичаїв принятих в долині. Лиш метис видавав ся зовсім вдоволений, ліниви і трохи мов би знуджений; довгі вії на спущених і напів примкнених повіках додавали ему якоїсь задуми.

Вкінци Кінґ Кінклі наближив ся до него і сказав:

тономії для Босни і Герцеґовини і територияльного відшкодованя. Дня 5. лютого зажадав Живкович 33 міліонів на уоружене, на що Австро-Угорщина в окружній ноті звернула увагу держав. — Розпочали ся переговори між кабінетами. — Дня 23. лютого на чолі сербского правительства станув коаліцийний кабінет Новаковича, котрий заявив, що стоїть на становищи резолюциї скупштини з дня 3. січня. Переговори держав проволікали ся. Дня 5. марта оповістило німецке правительство рішучо, що стоїть по стороні Австро-Угорщини. День пізнійше зложив ґр. Форґач візиту Миловановичеви.

Розпочала ся виміна нот між Австриєю а Сербією, а дня 18. марта поясненя міністра краєвої оборони в австрийскім парляменті дали образ грізного положеня.

Сім днів пізнійше, дня 25. марта, лучили ся дві несподівані події: відступлене Росиї і абдикация кн. Юрия.

Два дни пізнійше Сербія розпустила свої резерви, 28 марта скупштина приймила резиґнацию кн. Юрия, 30 марта відбуло ся предсталене держав в Білгороді, а дня 31 марта Сербія завернула із свого становища.

Вісти про ґрізне положене в Чорногорі не оправдують ся. В чорногорских дипльоматичних кругах гадають, що в найблизшім часі прийде до повного порозуміня між Австриєю і Чорногорою. Росийске правительство виступило до держав з предложенем, що годить ся на знесене 25 артикулу берлиньского договору, але рівночасно уважає справедливою річию, аби знесено також 29 артикул того договору, обмежаючий права Чорногори щодо зверхної власти над областею положеною на побережу Адрийского моря. Гадають, що то предложене Росиї не стрітить ся з опором Австриї і що так спір австрийско-чорногорский полагодить ся.

Сербске правительство видало зарядженя що до розвязаня охотничих відділів. В тій цїли начальник тих відділів Нусич виїхав в глубину краю.

Новинки.

Львів, дня 5-го цьвітня 1909

— Іменованя і перенесеня. Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала комісаря сторожі скарбової I кл. Казим. Румійовского старшим комісарем сторожі скарбової II кл. в IX клясї ранґи, а комісаря сторожі скарбової II кл. Йос. Весоловского комісарем сторожі скарбової I кл. в X клясї ранґи. — П. Намістник переніс секретаря Намістництва дра Адама Баля з Коросна до Ліська, ст. комісаря повітового Вінк. Вічковского з Стрижева до Станиславова, Вікт. Янковского зі Львова до Підгаєць і Валер. Карасівського зі Львова до Стрижова.

— Прасове бюро інформацийне в Президиї Намістництва. Є. Е. п. Намістник вдоволяючи відчуваній від довшого часу потребі зарядив утворене в Президиї Намістництва бюра інформацийного, котрого задачею буде удїляти прасї на жаданє пояснень о справах займаючих публичну опінїю, а входячих в круг дїланя власти краєвої. П. Намістник призначив до того бюра секретаря Намістництва дра Володислава Врублевского і комісаря повітового дра Альфр. Висоцкого. Прасове бюро інформацийне буде урядувати в звичайних урядових годинах Президиї Намістництва.

— Також конкурс. Одна з париских ґазет помістила сими днями слідуючу оповістку: „Дуже добре становище з великими доходами єсть до обсади на площи де ль'Етоаль для булявого жебрака, позаяк дотеперішний жебрак виїзджає на село на вакациї. Час працї від години 2 до 7 по полудни. Дневний дохід з милостинї 12—15 франків. Площа дуже рухлива. Проходжує ся там богато дїтий і чужинців, котрі охотно дають милостиню. Поважні рефлектанти зволять зголосити ся в адміністрациї сеї ґазети“.

— Вломи і крадежі. До будинку староства в Надвірній вломили ся в ночи з 1 на 2 с. м. і забрали ся до уставленої там недавно купленої вертгаймівскої каси. Підстеливши кільканайцять міхів звернули на них касу, а відтак витяли задну бляху каси незвичайно вручно сверлами та ножицями і дістали ся до середини. В касї не знайшли анї сотика, бо староста п. Каз. Стровьский, відослав перед 30 днями всї депозити в сумі около 50.000 К до центральної почтової каси ощадности у Видни. Не знайшовши в касї тїй гроший, удали ся вломники на другу сторону будинку, де містять ся уряд податковий з двома зелїзними касами. Тут старали ся передовсїм отворити зелїзні двері, ведучі до бюра поборця з касами і се їм удало ся, але очевидно на з'оперованє тих кас не стало вже часу, а було там в тій хвили 72.000 К. Покинули роботу, поотвирали всї бюрка і шафи всїх урядників (одному з них забрали з бюрка его 40 К), а відтак поїхали фірою до першої стациї за Надвірною до поїзду, що відходить о 5 год. рано і так щезли без слїду. — З Самбора доносять: В ночи з пятниці на суботу невислїджені доси злочинцї вломили ся до канцеляриї дирекциї тутешної семінариї учительскої, а розбивши вертгаймівску касу, забрали з неї около 3000 К.

— Дрібні вісти. Концесию на веденє аптики в Грималові одержав маґістер фармациї Саламон Давид Бравн. — В Сурохові ярославского повіта отворено нову станицию жандармериї. — До помешканя віцепрезидента Дирекциї скарбу п. Прокоповича при ул. Зиблікевича ч. 18 вломили ся оногди злодії і вкрали готівку 800 К, та біжутериї значнійшої вартости. — В суботу вечером о 7 год. відбув ся похорон повішеного рано Чабака. Тїло его зложено рано о 9 год. в домовину і поставлено в шопі на подвірю кримінал. Вечером заїхав там караван, а тимчасом зібрало ся на улици таке множество цїкавих, що похід похоронний мусїв аж перетискати ся через товпу. Похід похоронний вів той сам священик вязничний, що сповідав Чабака. За домовиною йшла жінка Чабака, брат і близша родина. Тїло похоронено зі звичайним обрядом на Янівскім кладовищи. — На улици Трибунальскій знайдено вінчальну обручку з написию „Celina 18/12 1903“. Можна відобрати на поліциї. — П. Руд. Міколїч згубив коробку на папіроси вартости 100 К. — В сторонах міста Челябіньска відкрито величезні поклади міди. — В Триестї засуджено на кару смерти Фидрансперґа, котрий звабивши до свого помешканя співачку Фабрі, убив єї і почвертував, а відтак забрав єї дорогоцїнности і гроші які она складала для своє дитини. — З Великого Вараждина доносять, щої в лісї громади Резаля впав оногди метеор, від котрого ліс зачав горіти. Огонь однак борзо пригашено.

— Про щедрого жертводателя бл. п. Залуцкого подає о. С. Дурбак в послїдній числї „Дїла“ слїдуючі близші дати з житя покійника: Уродив ся в 1831 р. в Підгайцях з родичів Дмитра і Мариї з Ванчицких. Отець его був боднаром. До народної школи ходив в Підгайцях, до ґімназиї в Бережанах а 7. і 8. клясу кінчив у Львові. В школах утримував ся з лекций. Теольоґію студиював один рік у Львові а три роки у Видни. Оженив ся з Мариєю Мацїлиньскою, донькою о. Івана, пароха Свидової. Виординований в 1857 р. став сотрудником в Переволоці, по смерти тестя адміністратором в Свидовій а по тім парохом тамже. Від 1879 був парохом Теребовлї. Мав одного сина, Льва, котрий помер в 6. роцї житя. Жена померла літ тому 20 Мав двох братів: один міщанин в Підгайцях, другий помершuй торік парох Бураківки.

Не менше інтересною єсть і характеристика покійника, яку подає о. Дурбак, котрий так пише: О. Іван Залуцкий се тип чоловіка зелїзної волї і витревалого в раз задуманім намірі. Стремлячи до своєї цїли — зібрати гріш, був він глухий на суд людий і нарікання тих, котрим довелось станути ему на перешкодї. І цїль свою осягнув: син бідного боднара став міліонером. Ріжно говорять люди про его маеток, але то певне, що єсть там найбільше его власного труду та ощадности, а ще більше фінансового таланту. Пощо сей маеток збирав? Всї то знали, що не для себе самого. Послїдні дни его житя відкрили сьвітови его замисли, его душу в собі замкнену, а замкнену тому, бо знав, що люди не ним але его майном інтересували ся. І нехай ніхто не думає, що окружене, в яке недавно попав ся, так его перемінило; що найбільше він почав вірити в людий, їм звіряти ся і перед ними свої болї та душевну муку виявляти. Бували нераз хвилї, що сей чоловік плакав в своїй самотї гірко. В тих слезах містила ся скарга маґната на своє нужденне житє а ще більше жаль до людий, що не хотїли чи не вміли до него зблизити ся, заняти ся ним а лишили его самотного як серед пустинї. Накинути ему свою волю ніхто не був в силї, був за амбітний і за самостійний; піддати тілько якусь гадку і то дуже обережно можна ему було, котру, коли ему подобала ся, приймав за свою. Сьвященик в своїм фаху залюблений, помимо немочи разь ще до функций а ще на сьвято Богоявленя провадив процесию. Яко довголїтному деканови ніхто ему нічого не міг закинути. Супротив своєї суспільности не провинив ся нічим, противно, на всїх урядах, які занимав, все і всюди, в слові і письмі виступав як сьвідомий Русин.

А дальше пише о. Дурбак: Коли ж яка експіяция з его боку супротив одиниць була потрібна, то він єї зложив: перед Богом своїм покутним житєм а перед людьми записами на цїли добродійні, котрі (помимо давні записи) після кодицилю є такі: 1) $^2/_5$ Свидової (330 моргів поля по 1200 корон) на руску ремісничо-промислову бурсу у Львові. 2) $^2/_5$ Свидової для Підгаєць; половина доходу на посаги для дївчат а половина на бідних. Управляє підгаєцкий парох. ($^1/_5$ Свидової для свого братанка). 3) Дім в Теребовли вартости 30.000 корон і 30.000 кор. готівкою на руску захоронку в Теребовли. 4) Каменицю в Теребовли вартости 40.000 кор. для товариства сьв. Петра у Львові (будови церквей). 5) 30.000 кор. готівкою на інститут Непорочного Зачатя в Станиславові, що удержує руску ґімназияльну бурсу. 6) 20.000 кор. на Народну Лїчницю у Львові. 7) 10.000 кор. на руске тов. педаґоґічне у Львові. 8) 4.000 кор. на руску бурсу в Теребовли. 9) 2.000 кор. на руску читальню в Теребовли. Повисшими записами о. Залуцкий зреґабілітований, его імя нині записане в рядї наших найбільших народолюбців. Рештою маєтку, що складає ся з книжочок щадничих, векслів і реальностий в Теребовли, не розпорядив. Кура-

---

— В тім всім єсть тайна, Хороший Петре, що зовсім не єсть весела. Без сумніву, що хочемо єї розьяснити, що хочемо бачити Шон Мек Ґануа, поводячого ся як правдивий горожанин і що загальне бажане єсть — що так висловлю ся — читати всьо як на долони. Але огонь горить надто поволи — як то кажуть — і якось не видко оживленя, що?

— Щож на то пораджу? — відповів Петро. — Не іде тут о звичайну річ і треба було ждати; важні справи потребують часу. Стріляти то не всьо, як то зараз побачиш, коли маєш трохи терпеливости. Ох, мої дорогі, там, де входить в гру женщина, то зовсім що иншого. Кидаю тобі склянкою в лице; стріляємо ся, один гине, то зовсім просте. Кидаєш злу карту, назву тебе... якось там — і скорша рука робить лад; але в тім случаю треба ждати.

В тій самій хвили Шон Мек Ґану увійшов, кинув оком довколо, привитав всїх разом і приступив до стола, при котрім сидів Петро. Коли метис витягнув з кишені годинник, Шон сказав спокійно і рішучо:

— Петре, я сказав тобі перед хвилею, що брешеш, говорячи о моїй жінцї і я тут, як обіцяв, аби повторити мої слова.

Петро зробив рух рукою і встав, а відтак сказав сухо:

— Так, Шоне Мек Ґану, ти сказав менї, що я збрехав. На то єсть лиш одна відповідь в долинї Неппі. Того, що ти менї сказав, я не стерпів би навіть, коли би сьвятий менї то говорив; але я мав перед тим що иншого до роботи і я зробив, сказав, що принесу докази і маю їх з собою.

(Конець буде).

торами установлені др. Зарицкий з Теребовлі і др. Голубович з Тернополя.

— **З горіючим капелюхом на голові.** Небувала пригода стала ся минувшої суботи у Відни. Коли вечером того дня якась дама ішла улицею званою Тухлявбен, добачили другі прохожі, що з єї великого капелюха підниме ся густий дим і що очевидно убране на капелюсі тліє. Заким ще можна було звернути на то увагу тої пані, капелюх на єї голові станув таки вже в ясній полумині. Она так тим перепудила ся, що хотіла втікати, але якийсь помічник склеповий задержав єї і здер їй капелюх з голови. Була вже й найвисша пора до того, бо вже й волосє зачинало горіти. Пані тота зімліла і єї занесли в браму найблившої камениці і там відратували, а відтак завели до недалекого єї помешканя. Яким способом займив ся капелюх, годі було розслідити; здогадують ся лиш, що хтось з вікна кинув на улицю горіючий сірничок, котрий впав переходячій случайно пани на єї капелюх і підпалив его.

— **Великі огні на Угорщині.** З Весприма на Угорщині доносять: В ночи на 3 с. м. около 2 год. займило ся у великім будинку духовної семінариї, яка містить ся в кріпости, і зачав горіти дах. Сильний вихор розносив головні на всі сторони, майже всі крилошаньскі палатки, які містять ся в тій кріпости, згоріли до тла. В римо-католицкій церкви згорів дах і завалила ся стеля та кілька бічних стін. Не конець на тім; вихор перекинув головні на ту часть міста, що есть понизше кріпости, та й тут зачали доми горіти та мало що не всї вигоріли до тла. Ледви около 7 години рано удало ся пожежу спинити. Згоріло двайцять великих будинків і богато поменших, а загальна шкода виносить 300.000 К. З людий підчас тої пожежі нїхто не згинув, але богато людий, особливо пожарників попекло ся більше або менше тяжко. Того самого дня вечером вибух огонь в Шаторалья-Уйгелї. Там нам двірци зелїзничім займило ся 500 ваґонів вугля і 300 ваґонів дерева. Дерево і вугле було розміщене в шістьох маґазинах розкинених на просторі 4000 квадр. метрів. Кажуть, що займило ся в однім маґазині від искри з льокомотиви а огонь при сильнім вітрі перекинув ся борзо і на другі будинки. Горіло ще в суботу і здає ся, що огонь ще й доси не загашений, але місту не загрожує.

Телеґрами.

Краків 5 цьвітня. До „N. Reform-и“ доносять із Старого Санча: Оногди підчас переїзду через Дунаєць коло Підгородя урвав ся пором з перевозової линви а вхоплений сильною струєю розбурханої ріки перевернув ся. Двох вахмайстрів жандармерії, вертаючих зі служби до Старого Санча, один господар і двох паробків утопило ся. Жінку того господаря вода викинула на беріг і она уратувала ся. Тіла обох жандармів вже знайдено; одного в суботу а другого в неділю.

Рим 5 цьвітня. Пара королївска виїхала до Мессини і Реджджо ді Калябрія.

Петербург 5 цьвітня. Президент міністрів Столипин виїхав з родиною до полудневої Росиї.

Париж 5 цьвітня. „Matin“ доносить, що есть вже певною річию, що межинародна конференция для справ балканьских не буде вже скликана. З виміни гадок межи Францию, Анґлїєю а Росиєю виходить, що ті три держави уважають тепер конференцию за злишну.

Париж 5 цьвітня. Вчера по полудни австро-угорский амбасадор підприняв урядовий крок у тутешного правительства в справі признаня анексії Босни і Герцеґовини. Урядник амбасади явив ся у міністра справ заграничних і запитав, чи Франция згодить ся на знесене арт. 25. берлиньского договора що до Босни і Герцеґовини. Міністер дав потакуючу відповідь.

Льондон 5 цьвітня. „Daily Graphic“ пише, що коли добре придивити ся арт. 25 берлиньского договора, то приходить ся до переконаня, що через анексию Босни і Герцеґовини, берлиньский договір не нарушений і конференция для признаня анексії непотрібна.

КНИЖКИ
на нагороди шкільности.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дївчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з французского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·29, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·48, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·16,** 9·25, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 15/9): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·16 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).